

МЕДЪ И ЖИЛО.

Чочо Пипонкьовъ и Дудулчо се срѣгнаха вънъ отъ града. Двамата бѣха близки приятели и първи братовчеди. Затова се зарадваха много, като се видѣха.

— О, Чочо!...

— О, Дудулчо! — завикаха тѣ и почнаха да подскачатъ.

Бѣше хубавъ лѣтень день. Слънцето печеше силно, и въ въздуха бърмчеха пчели и кацахъ по полскитѣ цвѣта. Чочо се услуша въ това непрѣстанно трудолюбиво бърмчене и каза:

— Знаешъ ли какво, Дудулчо? — наблизу трѣбва да има кошери, познавамъ по пчелитѣ.

— Тѣй ли? — рече Дудулчо и почна да върти дяволскитѣ си очи наоколо.

— Ха, ето тамъ, задъ оная ограда трѣбва да сж! О, какъ ми се яде медъ! Да идемъ да си извадимъ.

Двамата приятели прѣскочиха полека оградата, дѣто имаше нѣколко кошери, разгледаха добрѣ, и като видѣха, че нѣма жива човѣшка душа наоколо, приближиха рѣшително до

единъ кошерь. Близко тамъ на земята лежеха голѣмитѣ ржавици на пчеларя, които му служеха да пази ржцѣтѣ си отъ ожилване.

Дудулчо в имателно ги нахлу на ржцѣтѣ си, приближи единъ кошерь и извика:

... Напрѣдъ!

— Назздадъ! — каза една жълта пчелица, като изкочи изъ прелката.

Но Чочо и Дудулчо не разбраха нейната закана. Дудулчо посегна и подигна кошера.

Пчелитѣ се раздвижиха, зашумѣха и изкочиха зли и люти навънъ. Тѣ се спуснаха върху малкитѣ немирници и

почнаха да зѣнкатъ като куршуми около ушитѣ имъ. Една ужили Дудулчо по горната устна, друга ужили Чочо по топчестото носле. Двамата крадци почнаха да пицятъ отъ болки.

Пчеларьтъ чу тия писъци и бързо пристигна. Той не иска да накаже пакостницитѣ, защото видѣ, че неговитѣ пчели сж ги наказали доста. Той само се смѣеше, като ги гледаше, какъ бѣ-